

Gjerning", „sluds" eller „uwillig ved flere Leiligheder" osv., saa kan det være Huusbonden langt lettere at skaffe „antagelig Formodning" for, at noget Saadant kan have været Tilfældet i nogle enkelte Diebliske, end at skaffe fuldstændigt Beviis derfor. Hertil kommer endnu, at Huusbonden ikke behøver at skrive Andet i Skudsmaalsbogen, end at den og den har tjent mig saa og saa længe, og dersom det er sandt, hvad der af Mange er paastaet, og hvad der ogsaa stemmer med min Erfaring, at intet Skudsmaal er det Samme som et slet Skudsmaal, saa veed jeg ikke rettere, end at ikke Mogensomhelst, saaledes som Loven nu er, vil kunne klage, naar en Huusbond, uden at være i fjerneste Maade istand til enten at skaffe et gyldigt juridisk Beviis for, at han burde give et slet Skudsmaal, eller ogsaa blot at skaffe antagelig Formodning derfor, giver et slet Skudsmaal ved intet at give.

Mathiasen: Den Huusbonden i § 59 i Lyndeloven givne Rettighed troer jeg efter min Overbeviisning i Reglen ikke har nogen praktisk Betydning for ham, og da den, om end kun undtagelsesviis, kan skade Lyndet, saa er det en Selvsølge, at jeg støtter Forslaget, men helst i den Retning, som den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 5te Valgkreds (H. M. Petersen) har foreslaaet, og som jeg troer vandt den ærede Ministers Bisald. — Jeg vil forøvrigt tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, om det ikke, forsaavidt Paragrafen ændres saaledes, som her er foreslaaet, vil være nødvendigt, at det første Stykke i § 59 ogsaa forandres. Jeg vil forøvrigt henstille, at Forandringen skeer saaledes, at man gør begge Forandringer i en og samme Lov, saaledes at § 59 aldeles hæves, og den hele Bestemmelse om det i den omhandlede Forhold skeer i den nye Lov, for at man ikke om dette Punkt skal søge Oplysning i to Lovbestemmelser, hvilket kunde have til Følge, at Mange ikke vidste, hvortil de skulde holde sig.

Wille: Efter den Forhandling, der har fundet Sted, anlager jeg, at man bedst træffer Thingets Dulle ved at fatte sig saa kort, som det paa nogen Maade er muligt, og jeg skal

saameget mere opfylde denne Fordring, som det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) væsentlig har gjort den Betragtning gjældende, som egentlig var Anledningen til, at jeg udbad mig Ordet. Det er nemlig blevet paastaet fra forskellige Sider, at det Forhold, hvori Huusbonden staaer med Hensyn til Hjemlen for det Skudsmaal, han havde givet sit Lynde, skulde indeholde en Grund til ikke at vedtage Lovforslaget, eller i alt Fald til ikke at slutte sig til — thi dermed er den ærede Forslagsstiller jo ingenlunde vant til at lade sig nøie — Grundtanken i samme. Det forekommer mig imidlertid, at netop den Betragtning, som saaledes er kommen frem, taler meget stærkt for at gaae ind paa denne Grundtanke i Lovforslaget, da det jo følger af den nugjældende Bestemmelse, at det er saagodtsom aldeles umuligt for en Huusbond, naar han ikke er i det sjældne Tilfælde at have et fuldstændigt juridisk Beviis for de Handlinger, som Lyndet har gjort sig skyldigt i, at give i Sandhedens Medfør et usorbeelagtigt Skudsmaal. Jeg skal derfor ikke dvæle længere derved, men kun gjøre yderligere opmærksom paa, hvor ofte disse Bestemmelser om Skudsmaal føre til Vanstueligheder og Misforstaaelser. Til de Tilfælde, der allerede ere nævnte, skal jeg endnu sige et; det er mig bekendt, at ikke Saa udstede deres Skudsmaal saaledes, at de sige, at de i Hensyn til Lyndelovens § 59 herved bevidne . . . og saa følger, hvad de igrødt have at sige; men dette bliver af de allerfleste Folk opfattet som noget meget Graverende for Lyndet, da de fleste jo ikke vide, hvad der staaer i Lyndelovens § 59. Det Tilfælde er forekommet mig ikke een, men to Gange, at et Lynde, som havde et Vidnesbyrd i sin Bog, som ikke sagde Andet end: „I Hensyn til Lyndelovens § 59 bevidner jeg herved, at N. N. har tjent mig saa og saa længe", havde Vanstuelighed ved at faae nogen Condition, fordi Folk vare overbeviste om, at naar der var henviist til en Paragraf i en Lov, saa maatte der være foregaaet Noget, som ikke var til Lyndets Ubefaling. Faktisk stiller Forholdet sig nu saaledes, som ogsaa bemærket af den ærede Rigsdagsmand her foran (Tscherning), at man